

Arrest

nr. 182 122 van 13 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. CLAES, die loco advocaat P. VAN MUYSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Leninaul (Dagestan). U bent gehuwd met M. V. (...) (O.V.6.477.071), met wie u samen drie kinderen hebt.

U kwam in uw land van herkomst aan de kost als marktkramer op de markt van Khassavyurt. Op 1 juni 2009 werd u opgebeld door Mu. (...), een jongeman die naast u op de markt stond. Hij vroeg u om medicijnen en verbanden te kopen. U deed dit en bracht ze naar zijn huis, waar u gewonden aantrof. U stelde geen vragen. Enkele dagen later, op 10 juni, werd u vanuit uw werkplaats door gemaskerde mannen meegenomen naar een onbekende plaats. Gedurende 4 dagen werd u er vastgehouden en ondervraagd. Men beschuldigde u ervan hulp te hebben geboden aan strijders, maar u ontkende dit. U werd mishandeld en gedwongen om documenten te ondertekenen. Uw vader slaagde erin u vrij te

kopen, doch vanwege de mishandelingen was u in een slechte toestand. De dokter die u thuis bezocht, raadde u aan naar het ziekenhuis te gaan, wat u echter niet deed. Toen u weer op de been was, dook u onder bij familie in Aksay (Dagestan), waar u verbleef tot uw vertrek uit Dagestan. Op 21 juni 2009 vond in uw gezinswoning, waar uw echtgenote en kinderen nog verbleven, een huiszoeking plaats. Zowat een week later vond er een tweede huiszoeking plaats. Hierna zocht ook uw gezin onderdak op bij familie. Jullie reisden op 10 juli 2009 van Khassavyurt naar Moskou, waar jullie bij de Spaanse ambassade een Schengen visum bekwamen. Vanuit Moskou reisden jullie per vliegtuig naar Spanje, waar jullie op 04/08/2009 arriveerden en meteen per bus doorreisden naar België waar u op 24/08/2009 een eerste asielaanvraag indiende. Uw echtgenote had enkele dagen eerder, op 20/08/2009, reeds een asielaanvraag ingediend. Na uw aankomst in België vernam u van uw vader dat er een convocatie op uw naam was toegekomen alsook dat de politie na uw vertrek nog meerdere keren was langs geweest. Jullie aanvraag werd op 25/08/2010 afgewezen door het Commissariaat-generaal met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat aan uw relaas geen geloof werd gehecht. U tekende hiertegen beroep aan, hetgeen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd afgewezen.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 02/03/2015 een tweede aanvraag in. Hiervoor baseerde u zich nog steeds op de eerder aangehaalde problemen. U voegde hier nog aan toe dat u via uw vader had vernomen dat u officieel in opsporing wasen er tegen u een strafzaak was geopend, die uw vader reeds sinds 2010 opvolgde zonder u hierover op de hoogte te brengen. Uw broer A. (...) maakte u in december 2014 enkele stukken aangaande uw zaak over, die u ter staving van uw tweede asielaanvraag voorlegde. Het ging om een brief van mensenrechtenorganisatie Memorial gericht aan uw vader, een brief van Kavkaz gericht aan het Dagestaanse hooggerechtshof, een bevel tot opening van een strafrechtelijke zaak, een bevel tot berechting, bevel tot arrestatie, aankondiging van opsporing met doorverwijzing naar het parket, een klacht van uw advocaat gericht aan het Dagestaanse hooggerechtshof, en een beslissing betreffende de beroepsprocedure. Op 19/06/2015 nam het Commissariaat-generaal wederom een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw relaas reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag ongeloofwaardig was bevonden en de nieuwe elementen die u tijdens de tweede asielaanvraag had voorgelegd evenmin konden overtuigen. Deze beslissing werd op 15/12/2015 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Op 12/01/2016 dienden u en uw vrouw een derde asielaanvraag in. Jullie bleven bij jullie asielmotieven en legden bijkomend een brief van Svetlana Gannushkina, voorzitter van de organisatie Civic Assistance, neer evenals twee toevoegingen aan deze brief, het e-mailverkeer met Svetlana Gannushkina en een enveloppe.

B. Motivering

U verklaarde bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst vervolging te vrezen omwille van een arrestatie in 2009 en het feit dat er nadien een gerechtelijke strafprocedure tegen u is opgestart. Omwille van de onderstaande redenen dient er evenwel besloten te worden dat u uw verklaringen niet aannemelijk maakt.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Ook uw tweede asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zo werd vastgesteld dat het weinig overtuigend was dat u pas in 2014 over de strafzaak tegen u te weten kwam en bijgevolg pas toen de documenten kon neerleggen gezien uit de documenten bleek dat er reeds in 2009 een rechtszaak tegen u werd opgestart. Bovendien legde u een zeer gebrekkige kennis over deze strafzaak aan de dag. Voorts werd het weinig logisch geacht dat men u niet zou betichten van de feiten die u daadwerkelijk pleegde, maar daarentegen wél een valse aanklacht zou opmaken voor gelijkaardige feiten, doch op een tijdstip waarvan u kan aantonen dat u buiten Dagestan verbleef. Verder was het opmerkelijk dat Cedoca van geen enkele van de in de door u neergelegde documenten vermelde rechters of advocaten de naam kon terugvinden. Bovendien betroffen de door u neergelegde documenten kopieën en stelde Memorial dat zij nooit een referentiebrief voor u had geschreven ondanks het feit dat u er van deze organisatie één neerlegde. Ten slotte werden in uw relaas nog meerdere tegenstrijdigheden en vaagheden vastgesteld. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en u diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw laatste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast.

Aangezien u in het kader van uw asielaanvraag volhardt in uw vluchtrelaas en de asielmotieven die echter eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw asielaanvraag incorrect is. Dit is echter geenszins het geval.

Zo dient te worden vastgesteld dat er tijdens deze derde asielaanvraag wederom manifeste tegenstrijdigheden werden vastgesteld die de ongeloofwaardigheid van uw relaas verder bevestigt.

U haalde in uw relaas één aanhouding aan, namelijk deze uit juni 2009 omwille van uw contact met een zekere Mu. (...). U stelde dat deze aanhouding te maken had met het feit dat u medicijnen naar Mu. (...) had gebracht (CGVS 04/06/2010 p.12). Echter zijn uw verklaringen betreffende het brengen van medicijnen naar Mu. (...) manifest tegenstrijdig. U gaf tijdens uw eerste asielaanvraag aan dat u één keer medicijnen naar het huis van Mu. (...) had gebracht. U was binnengegaan in zijn huis en zag toen 2 personen die aan het bloeden waren - u verduidelijkt destijds dat u nog nooit zoveel bloed had gezien en liever had gehad dat Mu. (...) u had weggestuurd gezien u desgevallend nog in uw land zou zijn (CGVS 04/06/2010 p.13-14). In het kader van uw huidige asielaanvraag gaf u evenzeer aan dat u één keer medicijnen naar Mu. (...) had gebracht, maar dat u niet bent binnengegaan. U zou de medicijnen over het hek hebben gegeven en daarna zijn weggegaan. U voegde eraan toe dat u niets verdachts of ongewoons had bemerkt (CGVS 07/07/2016 p.5-6). Geconfronteerd met uw verklaringen uit uw eerste asielaanvraag stelde u dat u tijdens deze asielaanvraag niet over alles de waarheid had verteld en uw verklaringen had gewijzigd ten tijde van de tweede asielaanvraag (CGVS 07/07/2016 p.10). Echter, uit het administratief dossier van uw tweede asielaanvraag blijkt niet dat u, op de reisroute na, uw verklaringen hieromtrent had aangepast. Tekenend is dat u zelfs tijdens uw huidige asielaanvraag uiteindelijk niet kon zeggen of u nu al dan niet gewonde personen bij Mu. (...) had gezien (CGVS 07/07/2016 p.12).

Voorts werd u gevraagd waarom enkel u, en niet andere marktkramers, omwille van uw band met Mu. (...) werd geïnterviewd. U gaf aan dat dit omwille van jullie vriendschapsband was (CGVS 07/07/2016 p.4). Dit maakt het dan wel zeer opmerkelijk dat u tijdens de eerste asielaanvraag zelfs niet in staat was zijn familienaam te geven (CGVS 04/06/2010 p.12).

Betreffende uw arrestatie zelf legde u evenmin gelijklopende verklaringen af. Tijdens uw eerste asielaanvraag gaf u aan dat er tijdens de ondervragingen foto's aan u werden getoond met de vraag of u de personen op de foto's kende, en dat er lijsten met namen en voornamen werden voorgelegd die u moest lezen en waarop u moest aangeven of u hen kende (CGVS 04/06/2010 p.11). Tijdens uw huidige asielaanvraag gaf u echter aan dat er tijdens uw aanhouding behalve het stellen van vragen –eigenlijk enkel algemene beschuldigingen – en het uiten van bedreigingen nooit andere manieren werden gebruikt om informatie van u te verkrijgen; en dat er behalve Mu. (...) geen andere namen werden genoemd noch dat u vragen over anderen kreeg (CGVS 07/07/2016 p.4). Geconfronteerd met uw verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag (waarbij u stelde dat er foto's werden getoond en lijsten met namen werden voorgelegd) stelde u enkel dat u zich dit niet meer herinnerde (CGVS 07/07/2016 p.10). Gezien dit geenszins details betreffen kan deze poging tot verklaring van de tegenstrijdigheid niet aanvaard worden.

Voorts gaf u tijdens uw eerste asielaanvraag aan dat u na uw aanhouding door uw vader werd opgehaald. Ook uw broer en enkele kennissen van uw vader zouden in een aparte auto gekomen zijn om u op te halen (CGVS 04/06/2010 p.14). Tijdens uw huidige asielaanvraag gaf u echter aan dat enkel uw vader en uw broer ('en niemand anders') u kwamen ophalen en zij bovendien in dezelfde auto kwamen (CGVS 07/07/2016 p.6). Geconfronteerd met uw verklaringen uit de eerste asielaanvraag stelde u wederom dat u dit tijdens uw tweede asielaanvraag had gecorrigeerd. Echter blijkt dit niet uit het administratief dossier van de tweede asielaanvraag.

Ook betreffende de huiszoeken na uw arrestatie werden incoherenties vastgesteld. Gevraagd of er na uw arrestatie tijdens de periode dat u ondergedoken leefde, nog huiszoeken waren geweest stelde u dat u hier niets specifiek over werd verteld, het wel vermoedde maar dat uw ouders zaken voor u verbergen. Toen diezelfde vraag aan uw echtgenote werd gesteld stelde zij zich dat niet te herinneren (CGVS 07/07/2016 p.12, CGVS vrouw 07/07/2016 p.2). Tijdens jullie eerste asielaanvraag gaf u aan dat er in die periode dat u ondergedoken leefde twee huiszoeken hadden plaatsgevonden. Uw vrouw stelde hieromtrent ook aan dat er in die periode twee huiszoeken hadden plaatsgevonden en dat zij bij één van die huiszoeken in de buik werd geslagen waardoor zij het kind verloor (CGVS vrouw 04/06/2010 p.8). Toen uw vrouw hiermee geconfronteerd werd, stelde zij enkel dat zij probeert niet alles in het geheugen te houden (CGVS vrouw 07/07/2016 p.2). Redelijkerwijs kan echter verwacht worden dat dergelijke traumatische ervaringen in het geheugen gegrift zouden zijn en met een zekere nauwkeurigheid naverteld kunnen worden. De tegenstrijdigheid blijft dan ook bestaan.

Een dergelijke opeenstapeling van (manifeste) tegenstrijdigheden over nagenoeg alle elementen uit jullie vervolgingsrelaas ondermijnt verder in ernstige mate de geloofwaardigheid van dit relaas.

In het kader van uw huidige asielaanvraag legde u een brief d.d.16/07/2015 van Svetlana Gannushkina, voorzitter van Civic Assistance, neer met twee toevoegingen d.d.23/12/2015 en 28/12/2015. In deze brief worden zowel uw aanhouding omwille van Mu. (...) als een latere veroordeling op basis van het artikel 208 bevestigd na onderzoek. Ondanks de goede reputatie van Svetlana Gannushkina is dergelijke bevestiging in het licht van alle manifeste negatieve elementen in uw dossier onvoldoende om de geloofwaardigheid van uw relaas alsnog te herstellen. Algemeen dient te worden gesteld dat bevragingen van 'getuigen' en 'familieleden' nuttige instrumenten zijn doch zijn de resultaten hiervan niet noodzakelijk onweerlegbaar gezien de hoge mate van subjectiviteit van de bronnen waaraan dergelijk onderzoek onvermijdelijk is gebonden. Dit maakt dan ook dat een dergelijke brief enkel ondersteunend kan werken bij geloofwaardige asielverklaringen, hetgeen in casu hoegenaamd niet het geval is.

Gezien het feit dat in de brief ook melding wordt gemaakt van een veroordeling tegen u en dit expliciet bevestigd wordt, werd nogmaals contact opgenomen met een lokale medewerker van Civic Assistance om meer details en informatie betreffende uw veroordeling (o.a. de strafmaat, data zitting en vonnis, de vraag of er beroep is ingediend tegen deze beslissing en of het mogelijk was een kopie van het vonnis over te maken) te verkrijgen. Uit het bekomen antwoord blijkt echter dat u nog niet zou zijn veroordeeld, hetgeen in strijd is met uw verklaringen hieromtrent en met de inhoud van de brief d.d.16/07/2015. In het antwoord staat geen informatie over de concrete context van het strafonderzoek. Er wordt louter gesteld dat een strafzaak tegen u is opgestart op basis van artikel 208 paragraaf 2 en artikel 33 paragraaf 5, zonder verdere uitleg. Evenmin werden bijkomende documenten overgemaakt. Er werd enkel verwezen naar het feit dat u reeds documenten had neergelegd - deze werden reeds uitgebreid besproken in de beslissing van het Commissariaat-generaal inzake uw tweede asielaanvraag. Deze vage informatie, bekomen na een expliciete vraag om verduidelijking, weegt dan ook niet op tegen de vele negatieve elementen in uw dossier, te meer door in de brief van Svetlana Gannushkina zaken worden bevestigd waarover u manifest tegenstrijdig was (zoals geven van medicijnen aan Mu. (...) en uw aanhouding).

Wat betreft de overige documenten, deze vermogen niet om bovenstaande conclusies te weigeren. De twee toevoegingen van Svetlana Gannushkina (d.d.23/12/2015 en 28/12/2015) bevatten geen bijkomende inhoudelijke informatie aangaande uw asielrelaas. (DVZ 3e AA, rubriek 17) Het e-mailverkeer geeft enkel aan dat u meerdere contacten met Svetlana Gannushkina heeft gehad, hetgeen in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. U en uw advocaat gaven zelf aan dat het e-mailverkeer niet meer informatie bevatte dan de brief die reeds besproken werd (CGVS 07/07/2016 p.12). De enveloppe, ten slotte, toont enkel aan dat u post uit Rusland heeft ontvangen, hetgeen evenmin in twijfel wordt getrokken.

Op basis van bovenstaande elementen slaagt u er dan ook niet in aannemelijk te maken dat u bij terugkeer een gegronde vrees of reëel risico op vervolging heeft.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging de laatste jaren beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6, voorlaatste lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de zorgvuldigheidsverplichting en van de materiële en formele motiveringsverplichting.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij onderhavige asielaanvraag opnieuw steunt op het door haar voorgehouden asielrelaas bij haar eerdere asielaanvragen. De eerdere asielaanvragen van verzoekende partij werden door verwerende partij ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze

beslissingen werden telkenmale bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waartegen geen beroep bij de Raad van State werd ingediend. Het gezag van gewijsde van de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van deze arresten.

Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerdere asielaanvragen (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij voorgehouden bij haar eerdere asielaanvragen te herstellen.

2.2.4.1. Verzoekende partij betoogt dat het feit dat zij in verband werd gebracht met het extremisme en het terrorisme door verwerende partij niet werd onderzocht en hiervan geen gewag werd gemaakt in de bestreden beslissing. Ook had verwerende partij zich rechtstreeks moeten richten tot de Russische autoriteiten om informatie te vergaren. Verzoekende partij meent tevens te moeten stellen dat de foltering en de mishandelingen waarvan zij het slachtoffer werd niet in overweging werden genomen. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat uit tal van internationale bronnen blijkt dat de ordediensten in haar land van herkomst zich geregeld misdragen in de strijd tegen de rebellenbeweging.

2.2.4.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot de bewering van verzoekende partij, de gegevens dat zij ervan verdacht werd hulp te hebben geboden aan strijders en in detentie te zijn mishandeld wel degelijk werden opgenomen in de bestreden beslissing en derhalve in overweging werden genomen.

Daar waar verzoekende partij betoogt dat verwerende partij heeft nagelaten zich voor verdere informatie over haar persoonlijke situatie te richten tot de Russische autoriteiten wijst de Raad er evenwel op dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het evenmin de taak van de commissaris-generaal is, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Bij de commissaris-generaal is er slechts sprake van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het relaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is, kan niet worden ingezien waarom de commissaris-generaal met de Russische autoriteiten contact had dienen op te nemen.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar algemene informatie betreffende het niet correcte optreden van de ordediensten in haar land van herkomst wijst de Raad er evenwel op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend gezien het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het door haar voorgehouden asielrelaas in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.5.1. Betreffende de door haar bijgebrachte documenten oppert verzoekende partij dat verwerende partij deze documenten als vals aanziet daar uit de informatie waarover zij beschikt blijkt dat er sprake is van massale aanwezigheid van corruptie binnen het overheidsapparaat van het land van herkomst van verzoekende partij. Verzoekende partij heeft geen enkel concreet bewijs voorgelegd waaruit de valsheid van deze documenten blijkt.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij in voormeld betoog er ten onrechte van uit blijkt te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. Buiten de vaststelling dat bijgebrachte documenten gegevens bevestigen waarover verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, benadrukt de Raad, zoals ook terecht door verwerende partij werd opgemerkt, dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Tot slot wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, het ontzeggen van bewijswaarde aan de bijgebrachte documenten in onderhavige besteden beslissing niet is gesteund op een verwijzing naar informatie waaruit de corruptie desbetreffend in het land van herkomst blijkt.

2.2.6. Betreffende de talrijk vastgestelde lijnrecht tegenover elkaar staande verklaringen aangaande uiterst wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, met name de omstandigheden van het afleveren van medicatie aan de strijders, de wijze van verhoor tijdens de arrestatie, het verloop van de invrijheidstelling en het al dan niet plaatsgrijpen van huiszoekingen tijdens de periode van onderduiken, brengt verzoekende partij geen enkel verweer *in concreto* aan. Deze door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden blijven dan ook onverminderd overeind en bevestigen weder de reeds eerder vastgestelde flagrante ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.7. Uit het voorgaande dient te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het licht van artikel 48/4, § 2, a en b stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij laat desbetreffend motivering van verwerende partij ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand dient te worden beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT